ഭാഷാലിംഗാവബോധം–വ്യവഹാരാപഗ്രഥനം

ഡോ. സീമാ ജെറോം
മലയാള വിഭാഗം, കേരളസർവ്വകലാശാല

ലിംഗാവബോധം, സമൂഹകല്പിതവും നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നതും ആയിരിക്കെ, ആണിന്റെയും പെണ്ണിന്റെയും സ്വത്വസവിശേഷതകളെ വേറിട്ടരീതിയിൽ അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന ചിഹ്നങ്ങളായിത്തന്നെ ഭാഷ പ്രയോഗിക്കാനാണ് പൊതുസമൂഹം വ്യക്തിയെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതും പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതും. ഒരേ ഭാഷാസമൂഹത്തിന്റെ ഭാഷണത്തിൽ ലിംഗഭേദം രൂപപ്പെടാൻ ഇടയാക്കുന്ന കാരണങ്ങളെ സാമൂഹ്യശാസ്ത്രവും മനശ്ശാസ്ത്രവും സ്ത്രീവാദവും നരവംശശാസ്ത്രവും വേറിട്ടരീതിയിലാണ് പഠനവിധേയമാക്കിയിട്ടുള്ളതെങ്കിലും വിവിധ ചിന്താപദ്ധതികളുടെ നിരീക്ഷണങ്ങൾ ഏകതാനമായി അംഗീകരിക്കുന്ന ചില വസ്തുതകൾ ഉണ്ട്. മലയാളഭാഷയുടെ വിവിധതരം വ്യവഹാരമണ്ഡലങ്ങളിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ട് ഭാഷാപ്രയോക്താക്കളിലെ ലിംഗാവബോധത്തെ നിർണ്ണയിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ഫലപ്രദമായതോതിൽ ഇവിടെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഭാഷയുടെ ഒരു വ്യവഹാരമണ്ഡലത്തിനും അതിനെ രൂപപ്പെടുത്തുകയോ നിലനിർത്തുകയോ ചെയ്യുന്ന ഭാഷാരാഷ്ട്രീയസങ്കല്പങ്ങളെ മറികടക്കാനും വേണ്ടത്ര കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല വ്യവഹാരത്തിന്റെ വിവിധതലങ്ങളെ വ്യവച്ഛേദിച്ച് അപഗ്രഥിക്കുകയാണ് ഭാഷാലിംഗാവബോധത്തെ സാമൂഹികമായും ചരിത്രപരമായും വിശകലനം ചെയ്യാനുള്ള ഉത്തമമാർഗ്ഗം.

വ്യവഹാരത്തിന്റെ വിവിധമണ്ഡലങ്ങൾ:

മാനവരാശിയുടെ മാനസികവും സാമൂഹികവുമായ പരിവർത്തനങ്ങൾ സാധ്യമാക്കിയ ഏറ്റവും വലിയ നേട്ടം എഴുത്തും വായനയുമാണ്. അതിന്റെ കുറേക്കൂടി വിപുലമായ പരിവർത്തനാത്മകതയാണ് ദൃശ്യശ്രവ്യമാധ്യമങ്ങൾ സാധ്യമാക്കിയത്. സാംസ്കാരികവും പ്രത്യയശാസ്ത്രപരവുമായ

നിരവധി ബോധ്യങ്ങൾ ഉല്പാദിപ്പിക്കാനും വിതരണംചെയ്യാനുമുള്ള സാധ്യത ഈ രണ്ടു വ്യവഹാരമണ്ഡലങ്ങൾക്കുമുണ്ട്. അധികാര രീതി ശാസ്ത്രങ്ങളെ ചിട്ടപ്പെടുത്താൻ ഇവ പര്യാപ്തമാണെങ്കിലും എഴുത്തിന്റെയും അവതരണത്തിന്റെയും എല്ലാത്തരം വ്യവഹാരങ്ങളും എല്ലായ്പ്പോഴും സമൂഹത്തിന്റെ സമസ്ത അടരുകളെയും തുല്യമായി പരിഗണിച്ചുകൊണ്ടല്ല നിലകൊള്ളുന്നത്. ചിലതിനെ മഹത്വവത്കരിക്കുമ്പോൾ ചിലതിനെ നികൃഷ്ടമായി അവഗണിക്കുകയോ ചിലതിനെ നിഷ്കരുണം പിന്തള്ളുകയോ ചെയ്യുന്നു. ഏതുതരം അധികാരകേന്ദ്രങ്ങളും ബോധപൂർവ്വം ഇതു സാധ്യമാക്കുമ്പോൾ മറുവശത്ത് ഭൂരിപക്ഷം അബോധത്തിൽ അതിന്റെ വാഹകരായി മാറുന്നു.

മതം, കല, പ്രത്യയശാസ്ത്രം, വിജ്ഞാനപദ്ധതികൾ എന്നിവ അധികാരകേന്ദ്രങ്ങളായിരിക്കെ; ഭരണകൂടം, സാഹിത്യം, സിനിമ, മാധ്യമം, ആചാരം, അനുഷ്ഠാനം, വിദ്യാലയം, തൊഴിൽ കേന്ദ്രങ്ങൾ, സംഘടനകൾ, ആരാധനാലയങ്ങൾ തുടങ്ങിയ സംവിധാനങ്ങൾ രൂഢമൂലമാകുന്ന ആശയസംഹിതകളുടെ വ്യവഹാരമണ്ഡലങ്ങളായി നിലകൊള്ളുന്നു. ഇവ ബോധപൂർവ്വം ചിട്ടപ്പെടുത്തുന്ന അവബോധങ്ങളെ ജനസമൂഹങ്ങൾ ഏറ്റെടുത്ത് അബോധത്തിൽ ശീലമാക്കിയെടുക്കുന്നത് നിരന്തരവ്യവഹാരങ്ങളിലൂടെയാണ്. മേധാവിത്വസ്വഭാവമുള്ളവയുടെ ബലതന്ത്രങ്ങളാൽ ബഹുസ്വരതകൾ തമസ്കരിക്കപ്പെടുകയോ കീഴാളമാക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്ന പ്രവണത മറ്റേതിനെയുംപോലെ ഭാഷയിലെ ലിംഗാവബോധത്തെയും ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

"പാഠം പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന കേവലാർത്ഥത്തിനപ്പുറം അതു സാധ്യമാക്കുന്ന സാംസ്കാരികവും പ്രത്യയശാസ്ത്രപരവുമായ അർത്ഥതലത്തെ തിരിച്ചറിയലാണ് വ്യവഹാരത്തിന്റെ അപഗ്രഥനം" എന്ന് മൈക്കിൾ മക് കാർത്തിയും റൊണാൾഡ് കാർട്ടറും (Michael Mc Carthy & Ronald Carter) ഭാഷ, വ്യവഹാരം എന്ന നിലയിൽ (Language as discourse) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിർവ്വചിച്ചിട്ടുണ്ട്. (പുറം. 135; 1994). ഭാഷാഘടകങ്ങൾ ഒറ്റയൊറ്റയായ് നിൽക്കുമ്പോൾ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന അർത്ഥമല്ല, വ്യവഹാരത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്നത്. ഭാഷണഘടകങ്ങളുടെ പരസ്പരബന്ധവും അവയെ രൂപപ്പെടുത്തുന്ന സാമൂഹിക സാഹചര്യങ്ങളും അതിൽ പ്രധാനമാണ്. പാഠത്തെ പൂർണ്ണമാക്കുന്നതിൽ ഓരോ ഭാഷണഘടകവും നിർവ്വഹിക്കുന്ന പങ്കും അതുപോലെ തന്നെ പ്രധാനമാണ്.

ഭാഷയിലെ ലിംഗാവബോധം ഏതു തരത്തിലുള്ളതാണെന്നും ഭാഷാവ്യവഹാരത്തിലെ ലിംഗഭേദത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്നും

അന്വേഷിക്കുന്നതിനുമുൻപ് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യത്തോടെ ശ്രദ്ധയൂന്നേണ്ട മറ്റു ചില വസ്തുതകൾ ഉണ്ട്.

1. ഭാഷയുടെ നിലനില്പിന് കാരണഭൂതരായിരിക്കുന്നവർ ആരെല്ലാം?
2. ഭാഷയെ ജീവസ്സുറ്റതാക്കുന്ന വ്യവഹാരമേഖലകൾ ഏവ?
3. ഭാഷയിൽ ഉത്തമ-അധമബോധങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്ന ഘടകങ്ങൾ ഏവ?
4. ഭാഷാലിംഗവിവേചനത്തിനു പ്രേരകമായ ഘടകങ്ങൾ ഏവ?
5. ലിംഗവിവേചനം ഊട്ടിയുറപ്പിക്കുന്ന ബലതന്ത്രങ്ങൾ ഏവ? ഇത്തരം നിരീക്ഷണങ്ങളിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ ബോധ്യപ്പെടുന്നത് പരിഷ്കൃതസമൂഹങ്ങളിലെ ജനാധിപത്യപ്രക്രിയയുടെ ഭാഗമായ ഭാഷാവ്യവഹാരങ്ങൾപോലും ജനാധിപത്യപരമല്ലെന്നും നീതിയുക്തമല്ലാത്ത ലിംഗബോധങ്ങൾ നിലനിർത്തുന്നവയാണെന്നുമാണ്.

മുൻകാല പഠനങ്ങൾ

സാമൂഹ്യഭാഷാ ശാസ്ത്രജ്ഞനായ വില്യം ലാബോവിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ "പുരുഷനെ അപേക്ഷിച്ച് സ്ത്രീയുടെ ഭാഷ കൂടുതൽ മര്യാദപ്രകടമാക്കുന്നു." (William Labov, p. 101, 1970). "രണ്ടാം തരമെന്നു കരുതപ്പെടുന്ന സാമൂഹിക പദവിമൂലം സ്ത്രീകൾക്കുണ്ടാകുന്ന അപകർഷതാബോധം സ്ത്രീകളുടെ സംഭാഷണത്തിൽ പ്രകടമാണ്." എന്ന് റോബിൻ ലക്കോഫ് നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട് (Robin Lakoff: 1989, pp. 21-25). വിവിധദേശങ്ങളിലും ഭാഷകളിലും സമൂഹകല്പിതമായ വിവേചനം ആൺപെൺ ഭാഷണത്തിൽ പ്രകടമാണെന്നതിനു തെളിവുകൾ നിരവധി പഠനങ്ങളിലൂടെ ബോധ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വടക്കൻ കാലിഫോർണിയയിലെ 'യന്ന'(Yanna) ജനവിഭാഗത്തിന്റെ യന്യുവ(Yanyuwa) ഭാഷയിലെ ലിംഗഭേദത്തെക്കുറിച്ച് എഡ്വേർഡ് സപീർ (Edward Sapir)നടത്തിയ പഠനത്തിൽ, പുരുഷൻമാരെ അപേക്ഷിച്ച് സ്ത്രീകൾ കൂടുതൽ അടച്ച് ഒതുക്കിപ്പിടിച്ചാണ് സംസാരിക്കുന്നതെന്ന് രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.(John Bradley: 2000: p.14). പുരുഷനെ സൃഷ്ടിച്ച ദൈവവും സ്ത്രീയെ സൃഷ്ടിച്ച ദൈവവും വ്യത്യസ്തമാണെന്ന് അവർക്കിടയിൽ പ്രചരിക്കുന്ന മിത്തും ഈ വേർതിരിവിന് ഉപോൽബലകമായിരിക്കാം. ഓസ്ട്രേലിയൻ ഇംഗ്ലീഷിലെ ലിംഗഭേദത്തെക്കുറിച്ച് പഠനം നടത്തിയ, കാലിഫോർണിയ സർവ്വകലാശാലയിലെ സാമൂഹ്യശാസ്ത്ര അദ്ധ്യാപകനായ കാൻഡേസ് വെസ്റ്റ് (Candace West) പറയുന്നത്, 'അപരിചിതർക്കിടയിലുള്ള സംഭാഷണത്തിൽ പുരുഷൻ കൂടുതൽ ഉത്കൃഷ്ടനാണ് എന്നനിലയിൽ ആത്മവിശ്വാസം പ്രകടിപ്പിക്കുമ്പോൾ സ്ത്രീ സ്വാഭാവിക സംഭാഷണത്തിലുള്ളതിനേക്കാൾ മര്യാദ

പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുവെന്നാണ്.'(John Bradley: 2000: p.14). പുരുഷനെ സൃഷ്ടിച്ച ദൈവവും സ്ത്രീയെ സൃഷ്ടിച്ച ദൈവവും വ്യത്യസ്തമാണെന്ന് അവർക്കിടയിൽ പ്രചരിക്കുന്ന മിത്തും ഈ വേർതിരിവിന് ഉപോൽബലകമായിരിക്കാം. ഓസ്ട്രേലിയൻ ഇംഗ്ലീഷിലെ ലിംഗഭേദത്തെക്കുറിച്ച് പഠനം നടത്തിയ കാലിഫോർണിയ സർവ്വകലാശാലയിലെ സാമൂഹ്യശാസ്ത്ര അദ്ധ്യാപക നായ കാൽഡേസ് വെസ്റ്റ് (Candace West) പറയുന്നത്, 'അപരിചിതർക്കി ടയിലുള്ള സംഭാഷണത്തിൽ പുരുഷൻ കൂടുതൽ ഉത്കൃഷ്ടനാണ് എന്ന നിലയിൽ ആത്മവിശ്വാസം പ്രകടിപ്പിക്കുമ്പോൾ സ്ത്രീ സ്വാഭാവിക സംഭാ ഷണത്തിലുള്ളതിനേക്കാൾ മര്യാദ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുവെന്നാണ്" ((Candace West: 2000, p.404-409). സമൂഹത്തിലെ ധാർമ്മിക-സദാചാര സങ്കല്പങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്ന അനൗപചാരിക ഭാഷണങ്ങളിൽ, സ്ത്രീസമൂഹത്തോടുള്ള ഭയം പ്രകടിപ്പിക്കുമ്പോൾ പുരുഷൻ ഭയമില്ലായ്മ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുവെന്നും സാമൂഹ്യഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞയായ ജാനറ്റ് ഹോംസ് നടത്തിയ പഠനത്തിൽ പറയുന്നു (Janet Holmes: 2000, p.102-105). രഹസ്യാത്മകവും വൈയക്തിക വുമായ വിഷയങ്ങളിലെ സ്വഭാവമഹിമാപ്രഖ്യാപനങ്ങളിലാണ് ഈ വേർതിരിവ് ഹോംസ് നിരീക്ഷിക്കുന്നത്.

മേല്പറഞ്ഞ പഠനങ്ങളിലെല്ലാം പൊതുവായി കാണുന്ന ലിംഗവിവേചന ത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനകാരണം അധികാരകേന്ദ്രിതവും പ്രഖ്യാപിതവുമായ സാമൂഹികധാരണകളാണെന്ന് അവയുടെ വിശകലനങ്ങളിലേക്ക് ഇറങ്ങി ച്ചെന്നാൽ ബോധ്യപ്പെടും. "കൃത്യമായി നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ട സാംസ്കാരിക നിഷ്കർഷകളിലൂടെ ആണത്തത്തെയും പെണ്ണത്തത്തെയും നിർവചിക്കുന്ന സാമൂഹികാവസ്ഥകൾ, ലിംഗബോധം നിരന്തരം ഊട്ടിയുറപ്പിച്ചുകൊണ്ടേ യിരിക്കുന്നു." എന്ന ജൂഡിത് ബട്ലറുടെ നീരീക്ഷണം ഇവയോടെല്ലാം ചേർത്തുവയ്ക്കാവുന്നതുമാണ് (Judith Butler 1990: p. 70-73).

മലയാളത്തിലെ നിത്യവ്യവഹാരങ്ങൾ

മലയാളഭാഷയുടെ സമകാലിക പരിസരങ്ങളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ലിം ഗപരമായ വേർതിരിവുകൾ അന്വേഷിക്കുമ്പോൾ, അഭ്യസ്തസിദ്ധമാകുന്ന മാനകഭാഷയിലേക്കാൾ ഭാഷാഭേദങ്ങളിലാണ് അവ കൂടുതൽ പ്രകടമാകു ന്നതെന്ന് മനസ്സിലാകും. ഭാഷണഭേദങ്ങൾ സ്വാഭാവികമായി കൈവരിക്കു ന്നതാകയാൽ അവ ശീലമായും വ്യവസ്ഥയായും അനായാസം ആവേദകർ പാലിച്ച് നിലനിർത്തും.മാനകഭാഷ ബോധപൂർവ്വം കരുതലോടെ പ്ര യോഗിക്കുന്നവയാകയാൽ, സാമൂഹിക വഴക്കങ്ങളേക്കാൾ ഓരോരു ത്തരിലെയും വ്യാകരണയുക്തി മറ്റെല്ലാ ഭേദസ്വഭാവങ്ങളെയും പോലെ ലിംഗഭേദത്തെയും മറികടന്ന് നിൽക്കുന്നു. എന്നിരിക്കിലും, ഔപചാരിക

സംഭാഷണങ്ങളിൽപോലും അധികാരപക്ഷത്ത് സ്വീകാര്യതനേടിയ സ്ത്രീകൾ ഒഴികെയുള്ള ഭൂരിപക്ഷം സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരെക്കാൾ ഒരു പടി കൂടി കടന്ന മര്യാദ പ്രകടിപ്പിക്കുക പതിവാണ്. ഉദാഹരണമായി, മേലധികാരിയായ സ്ത്രീയോട്, പദവിയിൽ താഴെയുള്ള പുരുഷന്മാർ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ ഭവ്യത കലർന്ന സംസാരശൈലി മേലധികാരിയായ പുരുഷനോട്, പദവിയിൽ താഴെയുള്ള സ്ത്രീകൾ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിൽ, ശ്രദ്ധയും ഊന്നലും നല്കിക്കാണാറുണ്ട്. പൊതു ഇടങ്ങളിലെയും കുടുംബസംവിധാനങ്ങളിലെയും ഇപ്പറഞ്ഞ അംഗീകൃതരീതി സാഹിത്യവും സിനിമയും കുറേക്കൂടി പൊലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് ആസ്വാദകരുടെ ബോധത്തിൽ ഉറപ്പിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് അല്പം സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെയും ആത്മവിശ്വാസത്തോടെയും ഇടപെടുന്ന സ്ത്രീ, അതേരീതിയിൽ പെരുമാറുന്ന പുരുഷനേക്കാൾ അഹങ്കാരിയായി മുദ്രകുത്തപ്പെടുന്നത്.

ഭാഷ സ്വായത്തമാക്കിത്തുടങ്ങുന്ന ശൈശവത്തിൽ ആൺ-പെൺ ഭേദമെന്യേ എല്ലാ കുഞ്ഞുങ്ങളും സംസാരിക്കുന്നതും വികാരങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതും ഒരേ രീതിയിലാണെന്നത് നിസ്തർക്കമായ വസ്തുതയാണ്. കുഞ്ഞുങ്ങളോട് മുതിർന്നവർ സംവദിക്കുന്നതും അവരെ പരിഗണിക്കുന്നതും ഒരേ രീതിയിലാകയാലാണ് ശിശുഭാഷയ്ക്ക് ഏകതാനതകൈവരുന്നത്. മുതിർന്നവരുടെ സമീപനങ്ങളിൽ വേർതിരിവു അനുഭവപ്പെട്ടുതുടങ്ങുമ്പോൾ കുടുംബത്തിനകത്തും പുറത്തും നിത്യേന പെരുമാറുന്ന സ്വഭാവരീതികളിലേതുപോലെതന്നെ സംഭാഷണത്തിലും കുട്ടികൾ വ്യത്യസ്തരായിത്തുടങ്ങുന്നു. പിന്നീട്, പതുക്കെയും മൃദുവായും സംസാരിക്കാൻ രക്ഷിതാക്കളും (അദ്ധ്യാപകർപോലും) സമൂഹവും പ്രത്യേകമായി പെൺകുട്ടികളെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധരായി മാറുന്നു. അതുമൂലം ബാല്യത്തിൽ നിന്നു കൗമാരത്തിലേക്കു കടക്കുമ്പോഴും തുടർന്നുള്ള വിവിധഘട്ടങ്ങളിലും ശൈലീപരമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ സ്ത്രീകളുടെയും പുരുഷന്മാരുടെയും ഭാഷണത്തിൽ കടന്നുവരുന്നു.

ചില സ്വനവ്യതിയാനങ്ങളിലൂടെ സാമൂഹ്യപദവിയെയും ഔപചാരികതയെയും പരിഗണിക്കുന്ന സംഭാഷണം സ്ത്രീകളിൽ കൂടുതലാണ്. ഉദാഹരണമായി വിധായകപ്രകാരം എന്ന വ്യാകരണരൂപത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്ന ചെയ്യണം, വരണം, പോകണം, പറയണം തുടങ്ങിയവ പുരുഷന്മാരെ അപേക്ഷിച്ച് നിരവധി സ്ത്രീകൾ ചോദ്യാർത്ഥത്തിൽ ചെയ്യാമോ, വരാമോ, പോകാമോ, പറയാമോ എന്നിങ്ങനെ അപേക്ഷാ സ്വരത്തിൽ പറയുന്നത് പതിവുണ്ട്. അണം ചേർത്തുപറയുന്നത് സുനിശ്ചിതത്വത്തെ

സൂചിപ്പിക്കുമ്പോൾ ചോദ്യരൂപം സന്ദേഹത്തെയും ആത്മവിശ്വാസക്കുറവിനെയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു.

ഔപചാരികവേളകളിൽ പ്രായത്തിലോ പദവിയിലോ ഉയർന്ന പുരുഷന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ സ്ത്രീകൂടുതൽ ഋജുവും കൃത്യതയുമാർന്ന സംഭാഷണശൈലി ബോധപൂർവ്വം ഉപയോഗിക്കുന്നു. ചിലപ്പോഴെങ്കിലും സംഭാഷണത്തിൽ കൃത്രിമത്വം കടന്നുവരികയും ചെയ്യും. നേർവിപരീതാവസ്ഥയിൽ ഭൂരിപക്ഷം പുരുഷന്മാരും കുറേക്കൂടി സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെയും സങ്കോചമില്ലാതെയും സംസാരിക്കാറുണ്ട്. ഇത് കൃത്രിമത്വത്തേക്കാൾ സ്വാഭാവികത അനുഭവപ്പെടുത്തുന്നു. സ്ത്രീമനസ്സിൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ചില അരുതുകളാണ് അങ്ങനെ ബോധപൂർവ്വം ഇടപെടാൻ സ്ത്രീയെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. ഉദാഹരണമായി പ്രഭാതസവാരിക്കിറങ്ങിയ ഒരു മുതിർന്ന വ്യക്തി സാധാരണമട്ടിൽ എതിർലിംഗത്തിൽപെട്ട പ്രായം കുറഞ്ഞ ഒരാളോട് 'നടത്തം പതിവാണോ' എന്നു കുശലാന്വേഷണം നടത്തി എന്നിരിക്കട്ടെ. അതെ, അഥവാ അല്ല എന്ന ഒറ്റവാക്കിലുള്ള മറുപടിയോ പൂർണ്ണവാക്യത്തിലുള്ള മറുപടിയോ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഉചിതമാണ്. പൊതുവേ കണ്ടുവരുന്ന പ്രവണത, വക്താവ് സ്ത്രീയാണെങ്കിൽ ഉത്തരം പൂർണ്ണവാക്യത്തിലോ വാചകത്തിലോ ആയിരിക്കും. അതെ, അഥവാ അല്ല എന്ന ഒറ്റവാക്കിലെ മറുപടി ഔപചാരികതയെയോ മര്യാദയെയോ വേണ്ടവണ്ണം പ്രതിദ്ധ്വനിപ്പിക്കുന്നില്ല എന്ന ധാരണ പുരുഷന്മാരെ അപേക്ഷിച്ച് സ്ത്രീകളെ അലട്ടുന്നുവെന്നു കരുതാം. (എല്ലായ്പ്പോഴും എല്ലാവരും ഇങ്ങനെയാണെന്ന അവകാശവാദത്തിലല്ല ഈ പ്രസ്താവന. ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ രീതിയാണ് ഇതിൽ അവലംബം).

ലൈംഗികച്ചുവയുള്ളത്, അശ്ലീലം, നിലവാരമില്ലാത്തത് എന്നു പൊതുവേ കണക്കാക്കുന്ന പ്രയോഗങ്ങൾ കൗമാരക്കാരായ ആൺകുട്ടികൾക്കിടയിൽ കൂടുതൽ പ്രചാരത്തിലുള്ളവയാണ്. മുൻകാലങ്ങളിലേക്കാൾ പെൺകുട്ടികൾക്ക് അവ പരിചിതവുമാണ്. സമൂഹമാധ്യമങ്ങൾ വഴിയോ സൗഹൃദങ്ങൾ വഴിയോ പരിചിതമാകുന്നവയാകാം. അത്തരം പദങ്ങൾ അധികവും സ്ത്രീവിരുദ്ധമായതിനാലും പുരുഷപക്ഷത്തുനിന്നുള്ള വ്യവഹാരങ്ങളായി പരിപാലിച്ചുപോരുന്നതിനാലുമാണ് സ്ത്രീകൾക്കിടയിൽ പ്രചാരം കുറവായത്. പുരുഷലൈംഗികതയുടെ മേധാവിത്വമനോഭാവം അവയിൽ പ്രകടവുമാണ്. സമൂഹമാധ്യമങ്ങളിൽ ധൈര്യപൂർവ്വം സ്വാതന്ത്ര്യപ്രഖ്യാപനമോ പ്രതിരോധ ഇടപെടലുകളോ നടത്തുമ്പോൾ, സാമ്പ്രദായിക ലിംഗബോധമുള്ള പുരുഷൻമാർ അശ്ലീലപദപ്രയോഗങ്ങൾ കൊണ്ട് സ്ത്രീകളെ അടച്ചാക്ഷേപിക്കുന്ന പ്രവണത കണ്ടുവരുന്നു. ഇത്തരം

സന്ദർഭങ്ങളിലെ ആൺഭാഷ മാന്യതയുടെ പരിധി ലംഘിക്കുന്നവയും സ്ത്രീകളും തുല്യതാബോധമുള്ള പുരുഷന്മാരും പ്രയോഗിക്കാത്തവയും ആണ്. മറിച്ച്, സ്ത്രീകൾ ഒന്നടങ്കം പുരുഷനെ അസഭ്യം പറഞ്ഞ് ആക്രമിക്കുന്നരീതി പ്രകടമല്ല. എന്നാൽ, ആൺഭാഷയുടെ അധീശത്വശീലങ്ങളെ അനുകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഒറ്റപ്പെട്ട ഭാഷണങ്ങൾ സ്ത്രീപക്ഷത്തു നിന്ന് അപൂർവ്വമായി ഉണ്ടാകുകയും താമസിയാതെ പിൻവാങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നത് സമൂഹമാധ്യമങ്ങളിൽ പതിവാണ്.

മാദ്ധ്യമസംസ്കാരത്തിന്റെയും ഉപഭോഗസംസ്കാരത്തിന്റെയും ഭാഗമായി വന്ന, പ്രാദേശികഭേദങ്ങളെ മറികടന്നുനില്ക്കുന്ന ചില പ്രയോഗങ്ങൾ ആണിലും പെണ്ണിലും ഒരുപോലെ കടന്നുവന്നിട്ടുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി, ചുരുങ്ങിയ സമയംകൊണ്ട് തിടുക്കത്തിൽ ഒട്ടനവധി കാര്യങ്ങൾ പറയുന്ന രീതി വാർത്താചാനലുകളിലെ റിപ്പോർട്ടിംഗ്, റേഡിയോ ജോക്കി, ഉല്പന്നങ്ങൾ വിറ്റഴിക്കാനുള്ള മാർക്കറ്റിംഗ് ഭാഷ എന്നിവയിൽ സാർവത്രികമായുണ്ട്. എന്നാൽ, വിനോദപരിപാടികളിലെ സല്ലാപങ്ങളിൽ സെലിബ്രിറ്റികളായ ആണിനോടും പെണ്ണിനോടും അവതാരകർ ചോദിക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങളുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ലിംഗപരമായ വേർതിരിവ് പ്രകടമാണ്. ശരീരസൗന്ദര്യം, വിവാഹം, കുടുംബം എന്നിവയ്ക്കപ്പുറമുള്ള സാമൂഹ്യരാഷ്ട്രീയവിഷയങ്ങൾ സ്ത്രീകളേക്കാൾ കൂടുതൽ പുരുഷന്മാരോടു ചർച്ചചെയ്യുന്നതാണ് പതിവ്. അതുപോലെ പരസ്യങ്ങളിൽ മോഡലുകളെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിലും സംഭാഷണം സംവിധാനം ചെയ്യുന്നതിലും ഉല്പന്നങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് ആണിനെയും പെണ്ണിനെയും വേർതിരിക്കുന്നതിലും ശക്തി-ദുർബ്ബലം, പൊതു ഇടം-വീടകം എന്നീ ദ്വന്ദ്വങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്ന സ്ഥാപിതധാരണകളുടെ സ്വാധീനം ഉണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. വാഹനങ്ങൾ, കെട്ടിടനിർമ്മാണ സാമഗ്രികൾ ഇവയുടെ പരസ്യങ്ങളിൽ പുരുഷനും വീട്ടുപകരണങ്ങൾ, വസ്ത്രം, ആഭരണം എന്നിവയുടേതിൽ സ്ത്രീക്കും പ്രാധാന്യം നൽകിക്കാണുന്നു. 'പെണ്ണിന്റെ അഴക്", പെൺരത്നം തുടങ്ങിയ ഭാഷാപ്രയോഗങ്ങൾ പരസ്യങ്ങളിൽ ആവർത്തിച്ചുപയോഗിക്കുമ്പോൾ സ്ത്രീയുടെ ജീവിതസങ്കല്പങ്ങളെ തികഞ്ഞ സങ്കുചിതത്വത്തിൽ ബോധപൂർവ്വം തളച്ചിടുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അതേസമയം, ആഭിജാത്യം, കുലീനം, മ്ലേച്ഛം എന്നീ നിലയിലുള്ള ഊതിപ്പെരുപ്പിച്ച ഭാഷാസങ്കല്പങ്ങളെ തകിടംമറിക്കാൻ വർത്തമാനകാല വാർത്താധിഷ്ഠിതപരിപാടികൾക്കും വിജ്ഞാന- വിനോദപരിപാടികൾക്കും കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സിനിമയുൾപ്പെടെയുള്ള വിനോദമാദ്ധ്യമങ്ങളിലെ സ്ത്രൈണഭാഷ ഇപ്പോഴും 'പരാശ്രിത'യിൽ നിന്നും 'ദുർബ്ബല'യിൽ നിന്നും വേണ്ടത്ര മുക്തി നേടിയിട്ടില്ല.

കേരളത്തിലെ ഉൾപ്രദേശങ്ങളിലും തീരദേശങ്ങളിലും നഗരചേരിപ്രദേശങ്ങളിലും വിവിധ സാമൂഹിക-സാമ്പത്തിക ചുറ്റുപാടുകളിൽ ഉള്ളവരും ഭാഷാഭേദങ്ങളെ മറികടന്നു നിൽക്കുന്ന ഭാഷാസ്വരൂപം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന കാലമാണിത്. എങ്കിലും തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം സംസ്കാരശൂന്യമായും പരുഷമായും നിലവാരമില്ലാതെയും സംസാരിക്കുന്നവരാണെന്ന തോന്നൽ ചലച്ചിത്രാവിഷ്കാരങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെയുള്ള വിനോദപരിപാടികൾ ഉളവാക്കാറുണ്ട്. അതുപോലെ, ത്രിതലപഞ്ചായത്തുകളിലെ സ്ത്രീപ്രാതിനിധ്യങ്ങളുടെ ഫലമായി ജനകീയപ്രശ്നങ്ങളിൽ ധാരാളം സ്ത്രീകൾ തന്റേടത്തോടെ ഇടപെടാറുണ്ട്. എന്നിട്ടും സിനിമാ സീരിയൽ വ്യവസായങ്ങൾ പരിഭ്രമത്തോടെ സംസാരിക്കുന്ന കുലസ്ത്രീയെയും ധിക്കാരത്തോടെ സംസാരിക്കുന്ന നിഷേധിയെയും മാത്രമേ പരിഗണിച്ചുകാണുന്നുള്ളൂ. അതിനിണങ്ങുന്ന തരത്തിൽ ശബ്ദമുയർത്താതെയും അപരിചിതർക്കു മുന്നിൽ ബുദ്ധിപരമായ മൗനം പാലിച്ചും സ്ത്രൈണഭാഷയെ ചിട്ടപ്പെടുത്താൻ കുടുംബങ്ങളും അതുവഴി സമൂഹവും ഔത്സുക്യം കാട്ടുന്നുണ്ട്.

സ്വത്വത്തിന്റെ ഭാഗമായ സ്വാഭാവികഭാഷ ഒഴിവാക്കി പരിഷ്കൃതം എന്നു തോന്നിപ്പിക്കുന്ന കൃത്രിമഭാഷ പറയുന്ന രീതി കൗമാരക്കാരായ പെൺകുട്ടികൾക്ക്, ആൺകുട്ടികളേക്കാൾ വളരെ കൂടുതലാണ്. ധാർമ്മിക- സദാചാര മൂല്യസങ്കല്പങ്ങളുടെ പേരിലുള്ള വിലക്കുകൾ കേട്ടു വളരുന്നതുമൂലമുള്ള ആത്മവിശ്വാസക്കുറവിനെ മറികടക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന സ്വഭാവപരമായ പ്രശ്നമാണിത്. ചെറുപ്പം മുതൽക്കേ ആൺപെൺഭേദമെന്യേ ഇടപെട്ടു വളർന്നുവരുന്ന കുട്ടികൾ ഇത്തരം കൃത്രിമത്വമോ, സങ്കോചമോ ഇല്ലാതെ സ്വാഭാവികമായും ധൈര്യപൂർവ്വവും സംസാരിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ടുതാനും.

ട്രാൻസ്‌വ്യക്തികൾ

ട്രാൻസ്‌വ്യക്തികളോട് സർക്കാരും ബൗദ്ധികമണ്ഡലങ്ങളും സൗഹാർദ്ദപരമായി ഇടപെടുമ്പോഴും സാമ്പ്രദായികസമൂഹം അകലംപാലിക്കുന്ന രീതി കേരളത്തിന്റെ പൊതുപ്രശ്നമാണ്. ആണ് പെണ്ണായി മാറിയവരേക്കാൾ കുറഞ്ഞ സമൂഹസ്വീകാര്യതയാണ് പെണ്ണ് ആണായി മാറുന്നവർക്ക് നല്കിക്കാണുന്നത്. അതുകൊണ്ടാവാം പെണ്ണിന്റേത് എന്നു കരുതുന്ന സമൂഹകല്പിതഭാഷ ട്രാൻസ്‌വ്യക്തികളിലെ ഭൂരിപക്ഷം തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്.

സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉത്തരാധുനിക ആവിഷ്കാരങ്ങൾ ഒരു പരിധിവരെ ഭാഷാപരമായ ലിംഗവിവേചനത്തെ മറികടക്കുന്ന കർത്തൃത്വ നിർമ്മിതികൾ നടത്തുന്നത് ആശാവഹമാണ്. പെണ്ണെഴുത്തിന്റെ പ്രാരംഭകാലങ്ങളിലെ നൈരാശ്യംകലർന്ന പ്രതിഷേധഭാഷ പ്രയോഗിക്കുന്ന

കഥാപാത്രങ്ങളേക്കാൾ തന്റേടവും സ്വതന്ത്രവ്യക്തിത്വവുമുള്ള സ്വാഭാവികതകലർന്ന കഥാപാത്രങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിൽഎഴുത്തുകാരികളും എഴുത്തുകാരന്മാരും ഇന്ന് ഒരുപോലെ ജാഗരൂകരാണ്. മദ്ധ്യ വർഗ്ഗ വായനാസമൂഹത്തേക്കാൾ എണ്ണത്തിൽ മുന്നിട്ടുനിൽക്കുന്നത് സിനിമാ -സീരിയൽ വ്യവസായങ്ങളുടെ പ്രേക്ഷകരായതിനാൽ ലിംഗഭാഷാവിപ്ലവം അനിവാര്യമാകേണ്ടത് ആ മേഖലയിലാണ്. ദൗർഭാഗ്യവശാൽ ആമേഖലയിലെ ലിംഗനീതി ഇന്നും പരിതാപകരമാണ്. ബൗദ്ധികവ്യവഹാരങ്ങളെ നിർവ്വീര്യമാക്കാൻ പോലും അവ പര്യാപ്തമാണ്. മുതിർന്ന എഴുത്തുകാരുടെ ആദ്യകാല രചനകളിൽനിന്ന് പില്ക്കാല രചനകളിലെ ഭാഷാലിംഗബോധത്തിൽ മാറ്റംവന്നത്, സ്ത്രീപക്ഷരചനകൾ രൂപപ്പെടുത്തിയ പെൺവ്യവഹാരത്തിന്റെ അട്ടിമറി ഭൂരിപക്ഷം എഴുത്തുകാരും ഏറ്റെടുത്തതുകൊണ്ടാണ്. നവസിനിമകളിൽ നായികാകഥാപാത്രങ്ങളുടെ ഭാഷാവ്യവഹാരങ്ങളിൽ നേരിയമാറ്റം വന്നെങ്കിലും ഇതരകഥാപാത്രങ്ങളിലേക്ക് അവ വ്യാപിച്ചിട്ടില്ല. ഇത്തരത്തിൽ, ഭാഷണവിവേചനം നിലനിൽക്കുന്നിടത്തോളം കാലം നവോത്ഥാനാധിഷ്ഠിതമായ തുല്യതാസമരങ്ങൾ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിയിലെത്താതെ പോകുമെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം അക്കാദമിക- സാമൂഹിക മണ്ഡലങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവർ തിരിച്ചറിയണം. സ്ത്രീപക്ഷവാദപരമായ നിലപാടുകളുള്ള വാരികകൾക്കും സമൂഹമാധ്യമങ്ങൾക്കും അതു സാധിക്കും.

നിർദ്ദേശങ്ങൾ

1. വിവിധകാലങ്ങളിലെ ഭാഷാ- ലിംഗവേർതിരിവുകൾ സമൂഹനിർമ്മിതിയെ എങ്ങനെയെല്ലാം ബാധിച്ചിരുന്നു എന്ന തരത്തിലുള്ള പഠനഗവേഷണങ്ങൾ ശക്തിപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്.
2. സാഹിത്യം, കല എന്നിവയുൾപ്പെടുന്ന ലാവണ്യാത്മക മണ്ഡലങ്ങളിൽ സ്ത്രീയുടെയും അരികുവത്കരിക്കപ്പെട്ട എല്ലാത്തരം വ്യക്തികളുടെയും ഭാഷണങ്ങളെ കരുത്തിന്റെ പ്രതിനിധാനങ്ങളാക്കുന്ന ആവിഷ്കാരങ്ങൾ വിപുലമാകേണ്ടതുണ്ട്.
3. മൂല്യബോധം, മതം, സമുദായം, ദേശം, മിത്ത്, പാരമ്പര്യസങ്കല്പങ്ങൾ എന്നിവയുടെ ഇടപെടൽമൂലം ദുർബ്ബലമോ അപകർഷകമോ ആക്കുന്ന സ്ത്രൈണഭാഷയെ ജനാധിപത്യസംവിധാനങ്ങൾകൊണ്ട് മറികടക്കാൻ കഴിയണം.
4. തൊഴിലിടങ്ങൾ, മാധ്യമങ്ങൾ, വിദ്യാലയങ്ങൾ ജനപ്രതിനിധിസഭകൾ എന്നിവ കേന്ദ്രീകരിച്ച് ഭാഷാലിംഗനീതി പാലിക്കപ്പെടാൻ ബോധവത്കരണങ്ങൾ ഉണ്ടാവണം.

സഹായകഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. പി.എം. ഗിരീഷ്, *ജോർജ്ജ് ലക്കോഫ്: ഭാഷയുടെ രാഷ്ട്രീയ മനസ്സ്*, ചിന്തപബ്ലിഷേഴ്സ്, 2016.
2. Butler Judith , *Gender Trouble, Feinis and the Subversion of Identity,* Routledge, New York, 1990.
3. Jennifer Coates, *Language & Gender*, Blackwell Publishers, Oxford, UK, 2000.
4. Robin Lakoff, *Language and Woen's Plac*e, Harper & Row, New York, 1989.